

[Indenrigsministeren]

meget god karakteristisk af en debat som den, vi har her, hvor der stort set er enighed i Folketinget – og jeg er glad for, at der er så stor enighed – at vi faktisk spilder tiden på at diskutere svenske asylansøgere.

Spændingen udløses så med den chokerende oplysning, at der ikke var én eneste svensker, der søgte om asyl i Danmark i 1993. Jamen så amerikaneren, som hr. Helge Adam Møller var inde på? Også her må jeg bryde sammen og tilstå: Der var heller ikke nogen amerikanere, der søgte om asyl i Danmark i 1993.

Derfor synes jeg ikke, at vi skal bruge så forfærdelig mange kræfter på at diskutere, om åbenbart grundløs-proceduren nu er for grundig eller for lidt grundig, om den burde tage et kvarter, eller om den burde tage tre kvarter, når det drejer sig om folk fra de lande, for der er faktisk slet ikke nogen, der søger nu. Det har der været tidligere, men det er der altså ikke mere, og det er måske også derfor, vi nu kan bruge kræfterne på noget, der er lidt mere godt i.

Fru Ebba Strange var i sit indlæg inde på, at man savnede to ting: Det ene var nogle bedre statistikoplysninger, der havde med den sidste del af sagsbehandlingen at gøre, altså hele efterbehandlingsfasen, og det andet var et hørings svar fra Center for Menneskerettigheder.

Om begge dele vil jeg sige: Det kommer. Hørings svaret fra Center for Menneskerettigheder nåede ikke at komme frem, inden lovforslaget gik i trykken, men jeg lægger det meget gerne frem i Retsudvalget. Og jeg kan godt allerede nu robe, at den primære indvending, som rejses derfra, mener vi faktisk er tilgodeset i lovforslaget, sådan som det ligger nu.

Og så det med statistikken. Vi har faktisk nogle meget vidtgående ambitioner på det område, nemlig at når vi skal lave en så stor omlægning, som der er tale om her, så skal vi også pålægge os selv – om jeg så må sige – at blive kigget over skulderen af offentligheden.

Vi vil derfor godt i Direktoratet for Udlændinge oprette en egentlig statistikenhed, altså et særligt kontor, der laver en meget mere specifik statistik end den, der er tale om i dag. Men ikke nok med det; vi vil en gang om måneden offentliggøre sagsbehandlingstiderne i alle de instanser, en asylsag nu engang skal igennem, dvs. Direktoratet for Udlændinge,

Flygtningenævnet, Indenrigsministeriet. Alt vil vi gerne en gang om måneden redegøre for både over for Folketinget og over for offentligheden: Hvordan gik det så med de gode hensigter, vi havde, da vi lavede denne lov? Jeg tror, det er en god ting, at vi har maksimal åbenhed om de her ting.

Det er også lidt i lyset af det, at jeg under forberedelserne til denne her store sag har sagt og vedholdende har måttet fastholde, at jeg ikke vil presses til at afgive løfter om, at ingen sag kan tage mere end et bestemt antal måneder. Der vil altid være sager, der kan trække ud i et år, to år og i meget specielle tilfælde måske tre år. Det skal vi ikke bilde befolkningen ind at vi helt kan undgå i fremtiden. Men det, vi kan sige, er, at hensigten med det her lovforslag – og det skal vi nok leve op til, og det vil de offentliggjorte statistikker, som man nu vil kunne følge en gang om måneden, bekræfte – vil være, at vi arbejder os i retning af en halvering af sagsbehandlingstiden. Den er i dag 20 måneder, og der er her tale om gennemsnit. En lang række sager vil naturligvis kunne afsluttes på langt, langt kortere tid – det er bl.a. det, som vi har åbenbart grundløs-proceduren til.

Fru Ebba Strange var også inde på sammen sætningen af Flygtningenævnet. Der forstår jeg, at det også lidt var af bekymring for, om man nu har nævnt tingene i den rigtige rækkefølge, dvs. om det ville være mere korrekt at sige 7-mands-nævn og 3-mands-nævn eller – som vi gør det i lovforslaget – 3-mands-nævn og 7-mands-nævn. Det skal for så vidt ikke skille os, for det, der er det fuldstændig afgørende, er, at alle principielle sager vil blive behandlet i et 7-mands-nævn.

Og hvad er så en principiel sag? Det har vi jo forsøgt at skildre i bemærkningerne til lovforslaget. Der er først og fremmest tale om f.eks. nye landegrupper eller en ny type sager fra lande, som man ikke har nogen særlig rutine i at bearbejde sager fra. Der kan også være tale om, at der er sket en ændring i et land, som man har haft masser af sager fra, men hvor den politiske ændring gør, at der nu igen er noget principielt at beskæftige sig med her.

Det rigtige svar på fru Ebbas Stranges indlæg på det her punkt er, at naturligvis vil vi ikke nøjes med bare at tage en enkelt sag, når der er tale om at fastlægge en praksis; der skal et antal sager til, før man kan sige, at man har så